

k drugi se stiskujejo, ogreti se, pa vse zastonj, burja le piše in jih deleč v rusovske planjave zanese, kjer semalo hribov vidi. Zobjé so jim mraza klepetali, pa oj veselja! kakor bi trenil, se zopet zagledajo, in sicer v novi podobi, ktere še doslej niso imele. Burja namreč jih je bila v lepe šestvogelne zvezdice, druge pa le v šestvo-gline spremenila. Od veselja niso mogle več v zraku pre-stati, mogle so se tudi na zemlji pokazati. Kmalo začno beli metulji in bele muhe po zraku letati, naša kapljica je tudi med njimi, in se novim rečem čuduje. En rusovsk drevar, ki v gojzdu kurjavo pripravlja, pa pravi **sneg gré.**
(Konec sledí.)

Novičar iz avstrijskih krajev.

Cesarski sklep od 2. julia 1853, po katerem se ne smejo soseskam, skozi ktere gré kaka cesarska cesta, za take ceste nobena nova, njim nadležna dolžnost nakladati, nasproti pa tudi cesarski cestni dnar ne trositi za take cestne dela, ktere ne spadajo v dolžnost cesarskega cestništva, je po ministerskem ukazu od 20. sušca t. l. sedaj tudi veljaven za Ogersko, Erdeljsko, Horvaško in Slavonsko, serbsko Vojvodino in temeški Banat. — Od dunajskih pomen-kov zavolj mirne sprave rusovsko-turške vojske piše časnik „Zeit“ sledeče: „V teh pomenkih ne gré za ustanovljenje mirú, ampak edino le za določbo taci podlag, na kterih bi se pozneje mogel mir izgotoviti. Če se bo v teh razpra-vah edinost dosegla, je verjetno, da se bo premirje sklenilo, in potem se bojo še le začele prave obravnave za ustanovljenje stanovitnega mirú. Le tako je mogoče za-popasti, da na Dunaji zbrani poslanci tako hitro izgotov-ljajo svoje naloge. Čeravno smo dosihmal prav malo go-tovega od teh skrivnih pomenkov zvedili, je vendar nek to gotovo, da o prvem in drugem členu so si vsi edinih misel; potem takem se je tedaj rusovska vlada odpovedala samolastnemu branitelstvu (protektoratu) Moldave in Vala-hije, in je dovolila, da se odpravijo tiste overe, ki so do-sihmal kerčile svobodnost kupčije naizlivih Donave. Ali pa sta ta dva člena v teh pomenkih že natanko izdelana bila ali ne, se ne vé. Pomenki za stran tretjega in naj težav-nešega člena, ki zadeva stan črnega morja, so se že tudi začeli. — Zakaj da še en poslanec francozke vlade — Drouin de Lhuys — na Dunaj gré h tem pomenkom, se ne vé; 28. marca je šel najpoprej v London in odtod skoz Pariz naprej na Dunaj. — Ponoči od 22. na 23. marca je planil močen oddelk rusovske armade iz Sevastopolja nad Fran-coze, da bi jim pokončal dela pri obrani Kamčatki; eno-glasno pravijo vse novíce, da je bil boj hud; v tem pa so si navskriž, da ene (rusovske) terdijo, da so bile Franco-zom dela pokončane, druge pa (ne rusovske), da so Fran-cozi zapodili Ruse nazaj; — kaj je pravo, tedaj ne vémo. Gotovo je pa, da se silne rusovske kardela zbirajo pri Pe-rekopu, da imajo Rusi sedaj svojo naj boljo armado in svoje naj slavnije vojskovodje v Krimu, in da novi povelj-nik Goršakov nek ne bo dolgo odlašal določivne vojske. Omer-paša čuti to, in že je bil trikrat pri posvetu v glav-nem stanišču angleškega vojnega maršala Raglana. — Iskender-Bey, od kterege se je govorilo, da je unidan v boji padel, je bil le hudo ranjen, pa ni umerl. — Serbski general Kničanin je spet zbolel in se na svét svojih zdrav-nikov v Mehadio v toplice podal. — Obertnijska razstava v Parizu, ki se je imela 1. majnika odpreti, se bo za kakih 14 dni zakasnila, ker še niso vse dela končane. An-gleži so poslali sila veliko svojega blaga v to razstavo, ktero bo tudi njih kraljica obiskala; kupčijska družba iz-hodne Indije je poldrugi milijon goldinarjev določila samo za to, da se bo iz te razstave nakupilo mnogoverstnega blaga za izgled domačim fabrikantom in obertnikom. — Kako žalostne nasledke ima dostikrat babjoverstvo, se je pokazalo spet nedavnej: V neki vasi blizo Halbava je nagloma umerl mlad oženjen mož, pa zakaj? Ker je (ka-

kor je žena njegova pred sodnijo obstala) rad žganje pil, in je ona slišala, da se ta slaba navada gotovo prežene, ako se kakemu merliču krajcar v usta vtakne in v ustih pustí, dokler na parah leži, potem pa pivcu v žganje verže, je tudi ona tako storila. Al mož, ki je tisto žganje spil, je po strašnih bolečinah nagloma umerl. — zeleni volk (Grüspan), ki se je v ustih merliča napravil na krajcarji in je hud strup, ga je umoril. — Kako nevarno je beba-stim ljudém prepušati otroke, uči strašna prigodba na kmetih Pruskega: neka gospodinja je dala 2 leti starega sinčka svojemu bebastemu, 40 let staremu bratu varovati, kterege so v hiši bogajme imeli, — pa kakošna groza jo obide, ko vidi svojega otroka vsega razmesarjenega! Be-bec, gnan od neke neumne misli, da bo bolj rastel, če bo človeškega mesa in kerví povžil, je otroku naj poprej vrat pregriznil, mesa tam, kar je mogel, od-griznil, in potem še po persih, rokah in trebuhu ravno tako počenjal. Mali otrok je strašno smert storil, norec pa se temu smejal. Djali so ga v norišče; vlada Erfurtska pa je 24. dan p. m. razglasila svarilo starišem: ne prepušati otrok tepcem. — Prerok iz Jolsve se je spet oglasil in prero-kuje vreme spomladansko. To je dobro, da mož ma-lokaj ugame, sicer bi mogli žalostni biti o tem, kar nam od letošnje spomladi prerokuje. Pravi namreč, da bo spomladi vreme večidel oblačno, vetrovno, merzlo, za cvetje drevja, za čbele in ovce slabo; mesca aprila bo še malo sadja cvelo; mesca rožnika (junia) bo po gorah veliko snega padlo; bolj mehkužni bojo radi za pečjo, kmet na polji v kožuho; nobeden se ne bo kesal, kdor bo letos svoje polje asekuriral pred škodo toče. Da po taki spomladi mora priti suho in vroče poletje — sklepa vremenski prerok svoje pre-rokovanje — je znano vsem natoroznancem.

Kaznjena kletev.

Povedal vam bom povestico novo,
Ki zgodila se kaj davno je že,
Ko drugi ljudje bili so na sveti.
Povesti nihče sedanjih ne vé,
Ko jez in Polona, mlinarca stara,
Ki meni le-to povedala je:

Živela je dekla mlada in zala,
Za jezero grabit listje je šla
O merzli jeseni, svetem Miheli.
Zlo deleč je šla, dve uri hodá,
Čez kamne in skale, grape, potoke;
Takrat je pač gerda bila stezá!

Ji ternje, kamnje nogé je ranilo,
Jezila se je in klela hudó,
Rotila Boga je, klicala vruga.
Zasliši jo vrug, dopade mu zlo;
Prileze do nje, in misli, kako bi
Povernil deklini kletev le-tó.

Preravno stezico pred njo začara
Zgolj trato gladko brez ternja robá;
Deklina na-njo vesela zaide,
Da rane ozdravi, bosa skaklja.
Se čudno ji zdí, da gojzdov ne vidi
In hribov ne več, ne gó in vodá.

Zapelje jo zlodí deleč na góro,
Kjer skale navpik čez skale molé,
Al ona ne vidi ničesar ko trato,
Ne vidi skalovja, v ktero zdaj gré.
Le naglo, le naglo! vrug jo poganja.
Na enkrat izgine pot izpod nje.

Neznano zatuli, vruga zagleda,
Na kviško moleči skali stoji;
Globoko pod njo jezero se peni,
Visoko nad njo skalovje visi.
Odspred in odzad visoke so stene.
Nobene rešitve za njo več ni!

Pretekel je dan, in luna prisije,
Bežala je noč, se jutro zori,
Iskali so jo, nihče je ne najde.
Prašali povsod, pa vender je ni;
In maše so brali, za njo molili,
Da Bog se je usmili, greh odpustí. —

Polona mi več od dekline ni djala,
Kaj zgodilo ž njo potem se je b'lo,
Čeravno jo je tud ona iskala.
Potem me je pa svarila tako:
Ne kolni nikar, kadar si nevoljen,
Da vrug te nikakor zmotil ne bo!
J. M-i-r.

Stan kursa na Dunaji 2. aprila 1855.

Obligacije državnega dolga	{	5 ⁰ / ₀	82 ⁵ / ₈	fl.	Esterhaz. srečke po 40 fl.	80 ³ / ₄ fl.
		4 ¹ / ₂	71 ³ / ₄	"	Windišgrac. " " 20 "	29 ¹ / ₈ "
		4	64	"	Waldstein. " " 20 "	28 ⁵ / ₈ "
		3	50	"	Keglevičeve " " 10 "	12 "
		2 ¹ / ₂	40 ¹ / ₂	"	Cesarski cekini.	5 fl. 44
Oblig. 5 ⁰ / ₀ od leta 1851 B 95				"	Napoleonondor (20 frankov)	9 fl. 41
Oblig. zemljiš. odkupa 5 ⁰ / ₀ 73				"	Suverendor	16 fl. 50
Zajem od leta 1834 . . . 218				"	Ruski imperial	9 fl. 56
"	"	1839 . . . 120	"	Pruski Fridrihsdor . . .	10 fl. 23	
"	z loterijo	od leta 1854	"	Angležki suverendor . .	12 fl. 51	
		105 ⁷ / ₈	"			
"	národní	od leta 1854	"			
		87 ¹⁵ / ₁₆	"			

Nadavk (agio) srebra:	
na 100 fl.	24 ³ / ₄ fl.